

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 024288 19 Увп
Бања Лука, 19.5.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Турковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Д. С. д.о.о. из Б., заступаног по законском заступнику-директору Д. Ј. а она по пуномоћнику Ј. Г. адвокату из Б., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 21.05/475-102/18 од 11.1.2018. године Управе ..., Б. (у даљем тексту: тужена), у предмету понављања поступка утврђивања права својине на непокретностима у поступку приватизације државног капитала у предузећима, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 024288 19 У од 11.6.2019. године, у нејавној сједници одржаној дана 19.5.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија са захтјев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Одбија се захтјев заинтересованих лица, С. д.о.о. Л., Ч. а.д. Б. и Универзитет за п.с. Б., да им тужилац надокнади трошкове давања одговора на захтјев за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке одбијена тужба против оспореног акта, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена на закључак Подручна јединица у Б. (у даљем тексту: Подручна јединица Б.) број 21.11/475-49/18 од 8.6.2018. године којим је одбачен приједлог тужиоца за понављање поступка окончаног рјешењем број 21.11/475-154/15 од 21.7.2016. године, јер околности на којима се приједлог заснива нису учињене вјероватним. Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора у износу од 562 КМ, а ставом 3. изреке одбијен захтјев заинтересованог лица С. д.о.о. Л. за накнаду трошкова састава одговора на тужбу у износу од 965,25 КМ.

Одбијање тужбе образложено је тиме да је оспорени акт правилан, јер је неспорно да нису били испуњени услови за понављање поступка, мада су се првостепени орган и тужена само позвали на то да у смислу члана 235. став 3. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП) тужилац није учинио вјероватним околности због којих подноси приједлог за понављање поступка, имајући у виду да је исте разлоге да му није омогућено учешће у

поступку доношења рјешења од 21.7.2016. године а и да то рјешење није правилно, већ наводио у „жалби - приједлогу за понављање поступка“ (како је тај поднесак означио) на то рјешење, а која жалба је рјешењем тужене од 2.9.2016. године одбијена, против којег рјешења и није покретао управни спор. Сходно томе је приједлог тужиоца од 23.5.2018. године за понављање поступка у сваком случају требало одбацити као недозвољен, у смислу члана 241. став 2. ЗОУП-а, без обзира што првостепени орган а и тужена нису навели да приједлог за понављање поступка није ни благовремен, јер је тужилац на рјешење од 21.7.2016. године изјављивао правне лијекове који су одбијени поменути рјешењем тужене од 2.9.2016. године, а исто тако да није испуњен ни основ из члана 234. тачка 1. ЗОУП-а за подношење приједлога за понављање поступка, што се односи на нове околности односно доказе а које странка без своје кривице није била у стању да изнесе у ранијем поступку, јер из списка предмета не произилази да је тужилац изнио било какве нове околности односно доказе, па тако да његово позивање на то да му пред истим органом управе није ријешен предмет који је иницирао поднеском од 5.3.2018. године, уз који је доставио документацију којом се (како наводи) доказује својство странке у поступку, која документација и није узета у обзир нити је од стране надлежног органа тражено да се она достави уз приједлог, не може бити разлог за другачије одлучивање, јер уколико је тужилац сматрао да орган управе није рјешавао по том поднеску у законом прописаном року, имао је ефикасна правна средства прописана законом (жалбу због „ћутања управе“, обраћање управној инспекцији) којима је могао ургирати рјешавање.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост, због неправилне примјене материјалног права и повреде правила поступка која је била од утицаја на законитост пресуде. Наводи да како је власник и посједник непокретности означених као к.ч. број 683/24, 683/5 и 683/26 уписаних у зк. уложак број 13348 к.о. Б., што се по новом премјеру односи на к.ч. број 2113/4, 2113/25 и 2113/57 уписаних у п.л. број 4659/2 к.о. Б. (које је стекао приватизацијом државног капитала у МПД Ч. Х.), које улазе у састав саобраћајница и зелених површина које служе за редовну употребу објеката који су изграђени у комплексу тог некадашњег предузећа, поднио је приједлог за понављање поступка окончаног рјешењем од 21.7.2016. године, јер му није било омогућено да учествује у том поступку. Сматра да побијана пресуда није правилна, будући да је суд само разматрао основаност приједлога за понављање поступка, не упуштајући се у то да ли су у поступку доношења рјешења којим је окончан поступак чије је понављање затражио, учињене повреде правила поступка у погледу начела саслушања странке, према којем се прије доношења рјешења странци мора пружити могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су важне за доношење рјешења, што у конкретном случају није учињено. Додаје да суд није обратио ни пажњу на његов допис од 31.10.2016. године којим је затражио достављање другостепеног рјешења, које му никад није достављено, а и чињеницу да је у конкретном предмету број 21.11/475-154/15 већ дозвољено понављање поступка, о чему он никад и није обавјештен, иако је поступајући орган по службеној дужности морао у поновљеном поступку укључити све странке, што су у конкретном случају сви учесници у диоби имовине која је била предмет приватизације матичног предузећа, поготово што та имовина представља заједничку имовину свих правних сљедника предузећа, чему у прилог иде и његов захтјев од 5.3.2018. године да му се призна својство странке у поступку, који је потпуно игнорисан како од стране тужене а тако и суда, што је противно одредбама члана 38. ЗОУП-а којим је прописано да је странка лице по чијем захтјеву је покренут поступак или против кога се води поступак, као и лице које ради заштите својих права и интереса има право да учествује у поступку. Даље наводи да из списка на основу којег је суд одлучивао, а и из тужбе

произилази да је тужена донијела дана 25.11.2016. године правоснажно рјешење којим се мијења рјешење од 21.7.2016. године, тако да је дозвољен упис права сусвојине у корист М. К., Н. Ш., С. С., Е.-к. и других, на основу понављања поступка (у којем опет он није био укључен), што представља у потпуности незаконит акт који му никада није достављен, на који је суд у управном спору дужан да пази по службеној дужности, чиме је повријеђен члан 30. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) који прописује да суд на ништавост акта пази по службеној дужности. Такође наводи да није тачна констатација суда у побијаној пресуди да уз приједлог за понављање поступка није доставио доказе на које се позива у том приједлогу, јер је приједлогу због економичности поступка навео да је сву потребну документацију (која се односи на увјерење о правном сљедништву матичног предузећа, извод из судског регистра ...) већ доставио поднеском од 5.3.2018. године (којим је тражио да му се призна својство странке у поступку), позивајући се на исте доказе који се већ налазе у спису предмета који се води код управног органа, а да ће их по потреби доставити уколико то орган затражи, али да од тужене никада није добио позив да достави ту документацију, нити је она узета у разматрање, из чега произилази да ни суд није одлучивао о тим тужбеним приговорима. Због таквих бројних повреда правила поступка из ЗОУП-а и ЗУС-а, а и права на правично суђење заштићеног чланом 6. Европске конвенције о људским правима и основним слободама, предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, а тужена обавезе да му надокнади трошкове управног спора, а и састава предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у износу од 1.125 КМ.

У одговору на захтјев, тужена остаје код разлога оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије.

Заинтересована лица у овој управној ствари, С. д.о.о. Л. заступан по директору С. И.-п., Ч. а.д. Б. Л. заступан по директору Р. К., Универзитет за п. с. Б. Л. заступан по ректору проф др Р. К., а сви по пуномоћнику Д. П. адвокату из Б. Л., у одговору на захтјев наводе да је побијана пресуда правилна, па предлажу да се захтјев одбије, а тужилац да им надокнади трошкове давања одговора на захтјев по пуномоћнику адвокату у укупном износу од 2.303,43 КМ.

Размотривши захтјев, одговор тужене и одговор заинтересованих лица, побијану пресуду, као и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка произилази да је рјешењем Подручне јединице Б. број 21.11/375-154/15 од 21.7.2016. године утврђено да је Ч. а.д. Б. стекао право својине куповином државног капитала у МДП Ч. Х. Б., на земљишту означеном као к.ч. број 683/23, 683/27, 683/28 и 683/29, у нарави неплодно економско двориште, уписаном у з.к. уложак број ... к.о. Б. као друштвена својина са правом коришћења у корист поменутих заинтересованих лица (са одговарајућим удјелима), које парцеле су по новом премјеру уписане у п.л. број 4671 к.о. Б. Против тог рјешења је тужилац изјавио „жалбу-приједлог за понављање поступка“, наводећи да му није омогућено учешће у поступку иако је правни сљедник матичног предузећа, те да је путем приватизације стекао непокретности које у нарави представљају саобраћајнице и зелене површине, због чега је морао учествовати у том поступку приватизације државног капитала, а која жалба је одбијена рјешењем тужене број 21.05/475-146/16 од 2.9.2016. године, тако да је рјешење од 21.7.2016. године постало правоснажно дана 30.10.2016. године, на које је и стављена клаузула

правоснажности. Потом је тужилац дана 23.5.2018. године поднио приједлог за понављање тог поступка, истичући да је рјешење број 21.11/475-154/15 од 21.7.2016. године незаконито, јер је он правни сљедник матичног предузећа, позивајући се на одговарајућу документацију, сматрајући да му је требало дозволити учешће у поступку а не само да му се достави то рјешење, са могућношћу изјављивања жалбе, додајући да је поступајући орган донио и допунско рјешење од 25.11.2016. године које му никада и није достављено. Тај приједлог за понављање поступка је одбачен закључком Подручна јединица Б., са образложењем да околности на којима се приједлог заснива нису учињене вјероватним, имајући у виду да је тужилац раније против рјешења од 21.7.2016. године већ изјавио жалбу која се темељи на истим чињеницама и околностима као и тај приједлог, те да стога околности благовремености приједлога и да ли је поднесен од овлашћеног лица нису ни цијењене, јер су већ испуњени услови да се приједлог одбаци сходно члану 241. став 2. ЗОУП-а. Тај закључак је потврђен оспореним актом, са констатацијом тужене да тужилац није учинио вјероватним околности на којима се приједлог за понављање поступка заснива, јер није доставио поуздан доказ да је у погледу предметних непокретности правни сљедник матичног предузећа, а насупрот чему је то правно сљедништво према изводу из судског регистра доказао Ч. а.д. Б., чему у прилог говори и то да су у управном поступку утврђивања права својине по основу приватизације државног капитала у предузећима, у смислу одредбе члана 8а. став 3. Закона о приватизацији државног капитала у предузећима („Службени гласник РС“ број 51/06, 1/07, 53/07, 41/08, 58/09, 79/11 и 28/13) странке у поступку: подносилац захтјева за утврђивање права својине (што је у конкретном случају Ч. а.д. Б. Л.) и Правобранилаштво Р. С., сходно чему је приједлог тужиоца за понављање поступка и ваљало одбацивати. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилност и законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметног захтјева.

У образложењу побијане пресуде су дати ваљани разлози у погледу правилности одбацивања приједлога тужиоца за понављање поступка приватизације државног капитала у предузећима, у којем поступку је рјешењем Подручне јединице Б. од 21.7.2016. године утврђено да је Ч. а.д. Б. на предметним парцелама стекао право својине куповином државног капитала у МДП Ч. Х. Б., јер разлози због којих је тужилац поднио тај приједлог нису учињени вјероватним, имајући у виду да је већ раније у жалби на рјешење од 21.7.2016. године, која је одбијена рјешењем тужене од 2.9.2016. године, истицао исте разлоге да му није омогућено учешће у поступку, при чему се и позивао на документацију о правном сљедништву матичног предузећа, на коју се позвао и у приједлогу за понављање поступка од 23.5.2018. године, који је одбачен закључком који чини правно јединство са оспореним актом.

Суд је правилно и констатовао да је неспорно да нису били испуњени услови за понављање поступка, иако су се првостепени орган и тужена само позвали на то да у смислу члана 235. став 3. ЗОУП-а тужилац није учинио вјероватним околности због којих подноси приједлог за понављање поступка, јер је приједлог у сваком случају требало одбацивати као недозвољен, у смислу члана 241. став 2. ЗОУП-а, будући да није ни благовремен, из разлога што је тужилац на рјешење од 21.7.2016. године изјављивао правне лијекове који су одбијени поменутиим рјешењем тужене од 2.9.2016. године, па да исто тако није испуњен ни основ из члана 234. тачка 1. ЗОУП-а за подношење приједлога за понављање поступка, што се односи на нове околности односно доказе а које странка

без своје кривице није била у стању да изнесе у ранијем поступку, а то из разлога што из списка предмета не произилази да је тужилац изнио било какве нове околности односно доказе, па само његово позивање на то да му пред истим органом управе није ријешен предмет који је иницирао поднеском од 5.3.2018. године, уз који поднесак је доставио документацију којом се (како наводи) доказује својство странке у поступку, која документација није узета у обзир нити је од стране надлежног органа тражено да се она достави уз приједлог, не може бити разлог за другачије одлучивање суда, јер уколико је тужилац сматрао да орган управе није рјешавао по том поднеску у законом прописаном року, имао је ефикасна правна средства прописана законом (жалбу због „ћутања управе“, обраћање управној инспекцији) којима је могао ургирати рјешавање, сходно чему ни тај приговор тужиоца не утиче на другачије одлучивање. Исто тако није испуњен ни основ из члана 234. тачка 9. ЗОУП-а јер је тужиоцу фактички и омогућено учешће у поступку тиме што је изјавио жалбу на рјешење од 21.7.2016. године, која жалба је одбијена рјешењем тужене од 2.9.2016. године, а код чињенице да су у управном поступку утврђивања права својине по основу приватизације државног капитала у предузећима, странке у смислу одредбе члана 8а. став 3. Закона о приватизацији државног капитала у предузећима, како је то тужена правилно и навела у оспореном акту, подносилац захтјева за приватизацију, што је у конкретном случају Ч. а.д. Б. Л. у чију корист је и утврђено право својине куповином државног капитала у МДП Ч. Х. Б. на предметним парцелама, а и Правобранилаштво Р. С., као законски заступник Р. С. у чијој својини је државни капитал. Сходно наведеном, је и неспорно да је приједлог тужиоца за понављање поступка у сваком случају требало одбацити, како је то правилно закључено у побијаној пресуди.

Стога не стоје ни приговори тужиоца да су у поступку доношења оспореног акта а и побијане пресуде, учињене повреде правила поступка из ЗОУП-а и ЗУС-а које би биле од утицаја на законитост оспореног акта или побијане пресуде, сходно чему је без основа и приговор тужиоца да му је доношењем побијане пресуде повријеђено право на правично суђење заштићено поменутом Европском конвенцијом, као и Уставом БиХ.

Како је у конкретном случају одбачен приједлог тужиоца за понављање поступка, што је правилно оснажено побијаном пресудом, код такве негативне одлуке о приједлогу за понављање поступка, на законитост побијане пресуде није од утицаја што је о приједлогу за понављање поступка одлучивала Подручна јединица Б. Л. као првостепени орган, који је донио рјешење од 21.7.2016. године, а не тужена која је донијела рјешење од 2.9.2016. године којим је одбијена жалба тужиоца на то првостепено рјешење, чиме је окончан поступак чије је понављање тужилац затражио, имајући у виду да је чланом 240. став 2. ЗОУП-а прописано да о приједлогу за понављање рјешава орган који је донио рјешење којим је поступак окончан, што је у конкретном случају тужена а не Подручна јединица Б.

Из изнијетих разлога, како ни остали наводи тужиоца нису могли утицати на другачије одлучивање, по оцјени овог суда у побијаној пресуди није остварен ниједан од разлога предвиђених одредбом члана 35. став 2. ЗУС-а, па се захтјев тужиоца за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија.

Одлука о трошковима поступка из става 2. изреке ове пресуде, заснива се на одредбама члана 49. и 49а. ЗУС-а, с обзиром да тужилац није успио у спору поводом поднесеног захтјева, тако да му не припада ни накнада за тражене трошкове управног спора, у погледу којих је одбијен побијаном пресудом, а такође ни накнада за трошкове

подношења предметног захтјева по пуномоћнику адвокату, те је тај захтјев тужиоца за накнаду трошкова поступка одбијен.

Одлука о одбијању захтјева заинтересованих лица за накнаду трошкова састава одговора на предметни захтјев по пуномоћнику адвокату, заснива се на одредби члана 387. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) који закон се сходно члану 48. ЗУС-а примјењује у управним споровима на питања која нису регулисана ЗУС-ом, имајући у виду да давање одговора на захтјев није обавезна радња у управном спору, нити је допринијела одлуци овог суда, па да њеним пропуштањем и не настају никакве посљедице за странку, тако да се ни накнада трошкова за давање одговора на предметни захтјев не може сматрати оправданом.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић